

## DESCRIPCIÓ GRÀFICA D'ARBRES DE VALÈNCIA

### **Píce**a abies



*Arbre de Nadal.* De vegades plantat provinent de les llars. Color verd fosc. No es dona gens bé si no fa fred. Molt *desgarbat* a casa nostra. No es natiu en la Península.

Es distingeix dels avets perquè tenen les pinyes cap avall. Amb els anys també els ramets (però les branques arquejades)



### **Abies alba**, avet

Més simètric de jove. De color més clar. Natural a la Península (Pirineu i Montseny) De jove es pot confondre amb un teix.

(No es veu a la Ciutat)

Els avets tenen les pinyes dretes



**Abies pinsapo**, Avet de Ronda, avet andalús.

Resisteix la calor i la sequera. Si trobeu un avet en bon estat a la terra baixa probablement és ell. Natiu d'Andalusia (Ronda i Grazalema)

### **Cedrus sp**, cedre

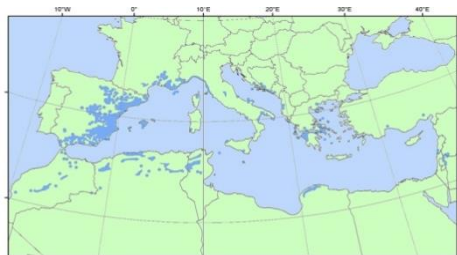
De vegades confós amb els avets. Es distingeix molt bé d'ells per les fulles fasciculades Propi de muntanyes circummediterrànies: Atlas, Liban i Himàlaia. Tres espècies prou paregudes



Resistents a la calor, la sequera, el ponent i als raigs UVA (freqüentment són blavosos)



**Pinus halepensis. Pi blanc, Pi carrasco**  
 És el pi, i l'arbre, més comú i més nostre. Molt resistent a la calç i la sequera però amant del foc.



### Pinus pinea

Defuig la calç i el terrenys pesats per això no es dona molt bé per ací.

Promocionat pels romans. Els francesos els descriuen acertadament, *pin parapluie*, per la seua forma inconfusible. Els noms *Pi ver*, *pinheiro manso* en diuen molt del seu arrelament en la cultura clàssica.

### Pinus sylvestris

*Pi roig*, el nom ho diu tot. Ací és d'alta muntanya, per damunt dels 1500 m. És comú a Suècia i Sibèria, per exemple. Fa intens olor a pineno ("Ajax pino")

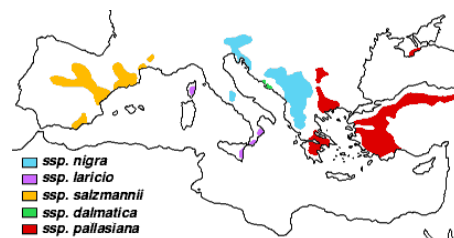
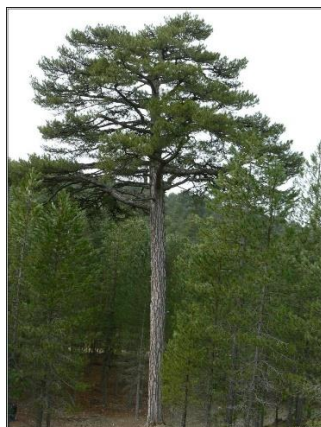
(No es veu a la Ciutat)



### Pinus nigra

*Pinassa, pi negre*. Mitja muntanya > 1000 m  
 Penyalgosa, Preperineu, Ports, Cazorla...  
 Nombroses races en Europa del Sud.

(No es veu a la Ciutat)





### **Pinus canariensis**

Originari de Canàries, s'adapta molt bé al clima valencià, suporta sequera i ponents. Té un tronc alt i recte i una copa molt densa i estirada de gran valor ornamental.

Té 3 acícules molt llargues (2 en els pins peninsulars). Sembla més un pi americà que no pas europeu. Excepcionalment, per a ser conífera, pot rebrotar si se talla o crema (adaptació als incendis volcànics?)



### **Pinus pinaster**

Propi del Garbí, Espadà, Galícia i llocs sense calç. Té les pinyes, fulles i escorça més grans dels pins ibèrics.



*(No es veu a la Ciutat)*

### **Araucaria heterophylla**

Conífera tropical que s'adapta als climes temperats marítims. Té copa cònica i molt simètrica per això s'ha emprat en parcs públics per adornar-lo com arbre de Nadal. Rebrot a fàcilment del tronc, això i la disposició dels fruits i flors és una adaptació per sobreviure als dinosaures herbívors que s'hi alimentaven de ell en el Juràssic, car forma part de un gènere realment antic





### **Cupressus arizonica**

Provinent del SW de USA, molt resistent a la sequera, al calç, el guix, el fred i radiació solar (UVA) Es veu en parcs i repoblacions.

Forma natural cònica molt simètric i ornamental.

També es veu una espècie molt pròxima **Cupressus glabra** que es distingeix per tenir l'escorça rogenca i llisa, fins i tot en arbres vells.



### **Cupressus sempervirens**



El *xiprer* és un arbre conífer, noble, de llarga vida, gran simbolisme i elegància. Fou ja seleccionat pels grecs de les seues formes naturals de l'Egeu i adoptat pels romans i escampat per tot el seu imperi. Son tota una lliçó de cultura i genètica vegetal. No es veu als carrers però sí als parcs.





**Yucca gigantea**  
(Y. elephantipes)

La major de les iuques  
emprades per ací.  
Arriba a grans  
proporcions amb una  
soca massiva de  
metres de diàmetre  
encara que no molt  
alta (menor de 4-5 m)



**Phoenix dactylifera**



La *palma o palmera datilera* fou portada pels fenicis i promoguda per romans i àrabs. Els palmerars del Sud del País valencià són els més grans, sinó els únics, d'Europa. És una palmera esvelta amb fulles de color blavós o verd apagat tronc aspre i prim, alt i de vegades tort. La copa de manera natural i esfèrica en un arc de més de 300º.

**Phoenix canariensis**



La *palmera de Canàries* viu a la Península des del segle XV. Des de ací s'ha escampat per tot el món temperat i tropical car és un arbre molt ornamental. Té el tronc més gros que la datilera, simètric, llis i molt elegant, l'escorça fa un dibuix típic. La copa té més fulles que la datilera de color verd viu i brillant. De manera natural fa un arc menor, d'uns 120 º. És de les nostres, la palmera més elegant i fou cultivada en cossiols en la *Belle Epoque* en els palaus europeus. Està en greu risc al ser la preferida de la plaga del *morrut* que acaba amb ella de manera fulminant. Necessita menys calor que la datilera però més humitat ambiental per això es dona molt bé a Galícia i costa atlàntica. Es pot trobar a l'interior, com Madrid o Saragossa en llocs arrecerats.

### Washingtonia robusta



Palmera massa plantada actualment al nostre entorn. És barata i de ràpid creixement (ideal per a constructors i fer diners ràpids) S'ha convertit en invasora i pot prohibir-se la seua plantació. És originària de climes mediterranis secs de Califòrnia i NE de Mèxic per això s'adapta molt bé al nostre clima.

Sembla resistir el *morrut*. De vegades es poda massa i perd la seua gràcia. Es molt ornamental plantada en grups atapeïts en parcs, que no se'n fa a València però es pot veure a Andalusia (Málaga, p.e) (*Wasingtònia, Palmera mexicana, palma mexicana de ventall*)

### Chamaerops humile

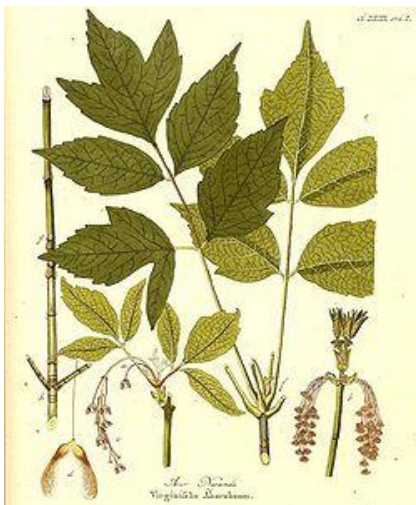


*Margalló*, la palmera més nostra. Ja la descrigué com característica de la costa d'Hispania, Estrabó. Viu del *Garraf* cap al Sud no lluny de la mar car no tolera el fred. Arriba a tenir una bona alçada (>5 m). Es planta en grupets com en la naturalesa (hi ha una forma de fulles glauques)

### Trachycarpus fortunei



Molt pareguda al margalló però de tronc únic, dret i recobert d'arpillera. Arriba als 15 m. Resisteix molt el fred. Viu a Suïssa p.e.



### Acer negundo

De fulla composta. Molt sensible al canvi climàtic. Abans abundava a la Ciutat, ara és rar. Té un cultivar variegat (més sensible encara)





**Schinus molle**

*Molle, Fals pebrer.*

Perenne tropical.

Floró, les branques recorbadades fan que les fulles toquen el terra. Tronc gros curt i rebregat, les fulles fan olor a pebre i s'ha emprat per falsificar-la (*pebre rosa*)



La seua família, *terebrintàcies*, està plena d'essències, com ara el *llentiscle* o *matissa*, la *noguerola* i també el *fustet* (pistacchio)



*Catalpa*, arbre americà caduc no molt gran, però de grans fulles cordiformes i floració blanca i cridanera. No molt comú a València, car no es dona molt bé i ja no es planta, però sí a altres llocs. Hi ha un arbre de flor lila molt pareguda, sense ser parent, **Pawlonia sp.** (d'aquest es fan plantacions per a fusta sota regadiu)

**Catalpa bignonioides****Jacaranda mimosaefolia**

Arbre de florida espectacular i esperada. D'origen tropical té un període vital estrany. Li cau la fulla en primavera i brota i floreix en arribar de nou la calor.

*Xicranda* (*jacarandà*, *jacaranda*, i *jacarandoso*, són testimoni del tràfic de Indies a Sevilla).



**Viburnum tinus**, el *marfull* és arbret propi dels alzinars en comarques més aviat humides i no molt fredes. Floreix a la fi o en ple hivern quan poques plantes ho fan, cosa que agreixen abelles, paisatgistes i passejants (*Benimarfull* s'anomena així per ell)

**Casuarina sp.**

Sembla un pi, encara que no té cap relació. Fins i tot en fa un fruit com una pinya petitona. Per això de vegades l'anomenen *pi australià*, d'on hi és originari.

**Eleagnus angustifolia**

Arbre d'origen rus. Recordra una olivera per les fulles i el color. No es dona molt bé ací. A Andalusia és però, un arbre invasor, omnipresent. Hi destaca pel seu color clar.



La *poinsetia* o *flor de Pasqua*, és una arbust o arbret, poc llenyós, d'origen tropical (Sud de Mèxic) que floreix al escurçar-se el dia. La flor no és realment roja però sí unes bràctees acolorides annexes.

**Euphorbia pulcherrima**



### **Brachychyton populneum**



Arbre australià, sensible al fred i perenne que s'adapta molt bé ací, suportant sequera i maltractaments; per eixa raó, i per ser barat, es veu massa per tot arreu als últims anys.

### **Ceiba speciosa**



Arbre espectacular en flor (a la fi de l'estiu)  
S'adapta molt bé a València i es planta a sovint.



D'origen tropical (N d'Argentina)  
Tronc ple de punxes i unflat per  
contenir aigua per a l'estació seca,  
per això li diuen "*palo borracho* " al  
seu país d'origen.



**Juglans nigra**, l'anouet o noguera, arbre monumental de capçada molt ampla. Precisa terrenys fèrtils i climes una mica més frescos que els costaners per mostrar tota la seua vitalitat i poderio, Malgrat viure també en Centreeuropea o a les terres altes de Terol o Castelló és molt sensible al fred en primavera i fins i tot es gela en l'Horta en alguna ocasió.



Evapora una enorme quantitat d'aigua i la seua ombra és molt fresca i fosca "*i pa sombra una noguera...*" Els majors desconfien de la seua ombra.

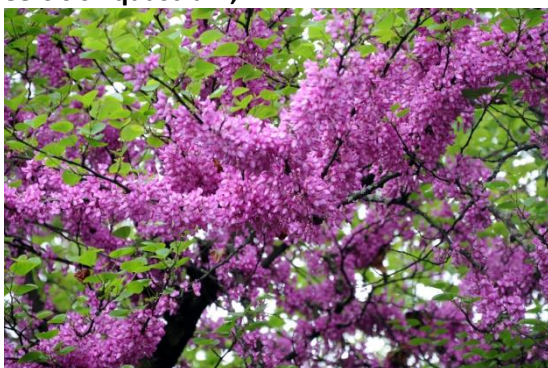




### **Bauhinia variegata**

*Arbre de les orquídies* (no té relació amb elles, però les flor ho semblen) D'origen asiàtic. Hi ha també alguna espècie similar d'origen americà i flor blanca "*pota de vaca*" (**B. forficata**)

### **Cersis siliquastrum,**



*El ciclamar, o arbre de Judea*. Arbret de branques horitzontals, de fulles amb forma de cor (per això *arbre de l'amor*) Floració espectacular (inclús cauliflora com la garrofera) Petit, bon per carrers estrets com a l'Eixample, sense necessitat de tallar-lo

### **Gleditsia triacanthos**



*Acàcia de tres punxes*. De fulla composta, lleguminosa, de branques horitzontals amb punxes, fins i tot al tronc. Corpulenta, necessita espais amples, si no la mutilen horriblement.





**Acacia sp.** Les *acàcies* tenen fulles especials (filocladis) una adaptació als climes àrids d'Austràlia; o bé les tenen compostes i menudes (les d'Àfrica i Amèrica) Tenen en comú una florida espectacular i duradora. El que es veu son els nombrosos estams, la part masculina. Gairebé hi ha una espècie o altra en flor al llarg de tot l'any.



#### **Albizia julibrissin**

No es dona molt bé a València per excés de calor o de calç, però és arbre molt bonic freqüent a llocs no molt freds. *Acàcia de Constantinoble*.



**Sophora japonica.** *Acàcia de les pagodes, o del Japó*. En flor sembla la robínia però es un arbre més gran i vigorós i floreix en estiu, pel Juliol.





### **Robinia pseudoacacia**

De florida primaveral, a l'abril; és un arbre caduc. En altres llocs arriba a ser una plaga (Itàlia) Ací no es dona molt be però era freqüent i es plantava molt abans. Encara present sobre tot en pobles interiors.



### **Tipuana tipu**



*Tipuana*. Com la *xicranda* (originària de la mateixa zona) perd la fulla en primavera i mou de nou en maig. Té una florida espectacular en Juny-Juliol, omplint el terra de flors grogues. Si es talla emet branques arquejades de més de 2 m de llargària en un any.

### **Magnolia grandiflora**



D'origen nord-americà cultivada en Europa des del segle XVII i molt conegut com a nom, fins i tot en poesia. A València no es dona bé molt per excés de calç. Ha estat confós freqüentment amb els Ficus, té fulla perenne, gran, lluenta i bronzejada que s'hi sembla molt encara que l'arbre és de forma molt diferent. Al Parterre de València coincideixen tots dos però s'hi distingeixen pel seu port i forma notablement.





### **Quercus rotundifolia**

*Alzina o carrasca.* L'arbre més ibèric de tots. Realment és un roure de fulla perennifolia. Noble, de creixement lent i magestuós, de copa arrodonida de tronc fosc. Els seus fruits aglans ("bellotes") són mengivols com castanyes (el seu parent) per humans i animals. Hi ha dos subespècies paregudes una de fulla grisenca (carrasca) i altra de fulla verda fosc (alzina). Molt castigada, s'ha tallat massivament per fer carbó vegetal: Es troba ocasionalment a la Ciutat, més en parcs que no pas als cerrers



### **Quercus faginea.**

*Gal.ler, roure (roure valencià a Catalunya)* És una espècie de roure mediterrani i per tant és el nostre. Rarament es troba a la Ciutat. Arbre de fulla (semi)caduca. Les seues *gal.les* eren, més que els aglans, producte estimat. Les fulles són sinuades però menys que les espècies més nòrdiques de roures i són més petites de fet poden ser punxoses, una mica com l'alzina. Als parcs de València es troben escassos però valuosos exemplars d'altres roures més nòrdics que malgrat això hi viuen molt bé (**Quercus pubescens i Quercus robur**)







Bellíssim arbre de florida molt perfumada, de color violat; fulles amb propietats insecticides i fruits ornamentals que perviuen en l'arbre tot l'hivern i que recorden cigrons cuits. De tamany

contingut, poques exigències i plagues ho fan un arbre magnífic per a carrers no massa estrets (com davant de la Llotja o Carrer Sant Vicent)

### Melia azedarach

*Mèlia*. D'origen iranià. Quan no es poda mostra tota la seua bellesa amb la seua ramificació dicotòmica.



### Celtis australis

El *Llidoner*, és originari del Mediterrani oriental, introduït pels romans. Bellíssim i frondós, caduc sent mediterrani, de copa esfèrica i simètrica, no precisa poda mai. Té una escorça llisa com el *faig*. Perd la fulla en hivern el que permetia que donara sol a l'hivern i ombra a l'estiu a les masies. Els fruits són mengívols a la fi de l'estiu i la seua fusta ha estat d'ús tecnològic molt important en la nostra cultura.



**Ficus macrophylla**. D'origen australià. Els arbres més imponents de la Ciutat. De creixement ràpid, massiu i invasiu freqüentment confós amb les magnòlies.





Ennobleix l'entorn (Carrer Colom) No és tan agressiu com l'anterior.

### **Ficus nitida**

Molt plantat en parcs i avingudes grans. Té l'escorça típica del gènere, llisa similar a la figuera. La copa és molt frondosa, gran, verd intens; la fulla petita, simètrica i glabra (sense pels) La textura i el port és prou simètric i ornamental. Té un creixement molt ràpid.



### **Punica granatum.**

*Ma(n)graner*. Arbret originari de zones desèrtiques suporta la calor i la salinitat. La brotació, i flor i son molt ornamentals i el seu verd és intens i lluent una mica bronzejat De tamany molt contingut. Malauradament la seua curta i tortuosa altura i les punxes l'inhabiliten, en principi, com arbre de carrer.

### **Photinia serrulatifolia**

Un arbret, o arbust menut, però molt visible, de fullam nou rogenic i florida espectacular en blanc. Molt plantat últimament.



### **Ulmus minor**



Els oms són arbres bellíssims, frondosos d'un color verd profund i freqüentment venerats i plantats a la plaça dels pobles. De fulla asimètrica inconfusible. Una greu malaltia



gairebé acabà amb ells. Ara es planta **Ulmus pumila**, i cultivars resistents per refer les omedes.



### **Populus alba, nigra...**

*Xops, àlbers o pollancre*s ("álamos", "chopos") Són arbres comuns a la vora dels nostres rius i també a les ciutats. De fulla caduca i creixement ràpid. Són alegres, molts d'ells musicals i de bells efecte òptic en ser moguts per la brisa.





### **Ailanthus altissima**



Arbre pudent, nociu i invasor de creixement i reproducció molt ràpida que ofega i mata la vegetació natural. Està prohibida la seua plantació (\*) i es recomana la seua eliminació (no és gens fàcil) Es troba freqüentment, de vegades omnipresent, a solars,

runars i vores de vies i camins.

(\*) En l'anomenat Decret de Invasores, RD 630/2013